

Alžbeta Mekiňová, 17 rokov, Čadca

Trochu iná hviezda

Star. To je moje meno. Znamená hviezda. Dala mi ho mama. Super premotivovaná mama, ktorá musí byť vždy dokonalá. Otec rozmýšľal nad iným. Ale ako ho poznám, bol by mi schopný dať meno po nejakej rockovej skupine. Alebo po jeho obľúbenej animovanej postavičke. Nevie si predstaviť, že by som sa mala volať Tom alebo Jerry. Pre mňa znamená moje meno: Si ako ostatní. Všetky hviezdy sú rovnaké. Rovnako žiaria a aj rovnako vyhasnú. Lenže ja nie som hviezda, som iná od ostatných.

Vo svete existuje veľa zlého a každý deň sa s tým zlom stretávam. Či už je to ničenie prírody, alebo urážanie môjho kamaráta so svojou, podľa mňa, výnimočnou vlastnosťou, aj keď podľa neho prekliatím. Ľudia okolo mňa sú rovnakí, hlavne v mojej triede. Iných tam nikdy neprijali ani neprijmú. Babu so zelenými vlasmi, ktoré symbolizujú krásu lesných stromov, s obnoseným oblečením zo sekáča a rukami pokreslenými šialenými obrázkami. Podľa jej najlepšieho kamaráta s najlepším srdiečkom pod slnkom a nesmierne divokou povahou.

Škola, je pre mňa väzenie. Väzenie s kritikou učiteľov, šikanou zo strany spolužiakov a hlavne s veľkým nepochopením. Ale nie som tam sama. Je tu so mnou môj kamoš Leo. Poznáme sa už od detstva. On je môj najbližší človek na svete. Je smutné povedať, že najbližším človekom vám je kamarát a nie premotivovaná matka alebo hipisácky otec. Leo sa mi zveril, keď sme mali 10. Ležali sme vtedy v lese na deke. Ak mám byť úprimná, bola som ešte malé, pobláznené dievča, zaľúbené až po uši. Myslela som si, že mi vyzná svoje city a bude to ako v tých telenovelách, na ktoré ma mama nútila sa pozerať. Ale toto bolo krajšie ako romantické city. Vedela som, že mi nanajvýš dôveruje. Leo má autizmus. Nevie sa správať v spoločnosti a častokrát vybuchuje, niekedy to vedie až k agresivite. Jeho diagnózu som nikdy neodsudzovala, brala som ju skôr ako dôležitú súčasť nášho kamarátstva.

Aj dnes idem do väzenia, čiže do školy. Cestou ma sprevádza Leo. Prechádzame cez miestny les. Samozrejme, musím ako obyčajne vyzbierať všetky odpadky, lebo to by som nebola ja.

„Star, zasa budeme meškať,“ zavrčí Leo.

„Prečo by sme sa mali ponáhľať kvôli urážkam? A vlastne aj učitelia meškajú, mali by chodiť predsa načas. Večne sa vyhovávajú na opravovanie písomiek!

Leo, ver mi, nič neopravujú! Len sa tam zabávajú a každú chvíľu oslavujú niekoho narodeniny. Učitelia majú viac sviatkov než deti. Mimochodom, učka z dejepisu mi dlži písomku viac ako 2 týždne!“

„Teda Star, ty a hnevať sa kvôli písomke?“

„Nemôžem za to, ja tu učiteľku tak neznášam!“

„Myslím, že si dala jasne najavo, prečo ju nemáš rada. Rozvešala si plagáty o kožušinových výrobkoch po celej škole! A do stredu si dala jej veľkú fotku, ako je oblečená v tigrom kabáte. Nikdy nezabudnem, čo bolo na ňom napísané:

„Neberme si príklad z ľudí, ako je učiteľka Lensenová. Je čistý príklad ľudskej bezočivosti voči zvieratám.“

„Leo, to vôbec nebola sranda! Skoro ma vylúčili zo školy!“

Do tried prichádzame pomerne neskoro. Nájdem si rozobratú stoličku.

Spolužiaci sa na tom dobre bavia.

„Japonský štýl sedenia. Ďakujem, uškrniem sa.“

„Ona je fakt šibnutá! Pozrite sa, len sa smeje. Však čo iné vie milovníčka stromov.“

Rehot spolužiakov preruší príchod učiteľky do triedy. Modlím sa, aby neokomentovala môj včerajší výstup v lese. Po niekoľkých minútach pozrie na mňa.

„Čo to malo včera znamenať?! Mohla si zomrieť! Pri pílení lesa sa pripútať reťazou o strom! A to nie je všetko. Na tvojom mieste by som sa veľmi hanbila. Tvoja mama je starostka. Robíš jej hanbu!“

Slová o mojej mame ma zabolia. Zhlboka sa nadýchnem. Na jazyk sa mi derú slová doplnené nadávkami. Ale na svoju obranu vyberiem iba slová.

„Prečo to musíte pred všetkými rozoberať? Nemyslíte si, že mi ubližovali už dosť!“

Učitelia sa snažia byť dôležití nehľadiac na to, ako tým žiak trpí. Zvyšok hodiny sa mi ujde od učiteľky pár nepríjemných pohľadov. Cez prestávku ku mne príde spolužiačka. Hmmm, som zvedavá čo teraz na mňa vytiahne.

„Pozri, čo mám na sebe? Maskaru z Dm a iné kvalitné šminky. Asi sa pýtaš, prečo sú kvalitné? Odpoveď ťa bude určite pekne bolieť. Moje najdrahšie šminky boli testované na zvieratách.“

„Daj mi pokoj! Lebo...“

Než stihnem dopovedať, už mám rozliaty ružový lak po celej lavici. So slzami na krajíčku utekám za Leom. Sedí nervózne v triede a rýpe do lavice.

„Ja mám ružový lak a ty?“

„Nadávky na moju osobnosť,“ zavrčí. Nenápadne zoberiem fixku a na lavicu

napišem svoje meno so srdiečkom. Prekvapene na mňa pozrie.

„Čo tebe nenapadne,“ zamrmle a pokračuje ďalej vo svojej činnosti.

Ďalšiu hodinu máme biológiu. Milujem túto hodinu. Keby sa nevyučovala, ani by som nechodila do školy. Učiteľka dnešnú hodinu obohatí rozprávaním o kráse pralesov. Samozrejme, nezabudne nás všetkých pozvať do ekologického krúžku, ktorý organizuje raz týždenne. Jeho členovia sme len ja a Leo, niekedy nejaké decká, ktoré sa doma strašne nudia. No po čase zistia, že na ekologickom krúžku sa budú nudiť ešte viac, tak to po dvoch razoch vzdajú.

Poobede sme sa konečne dostali z väzenia na slobodu.

„Leo, prosím!“ Prosíkam ho, aby mi išiel pomôcť s písaním ďalších vlogov.

„Mala by si sa učiť. Prepadáš už z 3 predmetov. Mám strach o tvoju budúcnosť.“

„Po prvé, na matiku som jelito, nemám vyvinutú logiku.“

„Každý človek má vyvinutú logiku len ju musí vedieť používať.“

„Po druhé, učiteľka z dejepisu si na mňa zasadla.“

„Nečudujem sa, keď o nej po celej škole lepíš plagáty.“

„Po tretie, francúzština... Kto sa bude učiť ďalší cudzí jazyk?!“

„Ako vidím, na toto máš najkratšie vysvetlenie.“

Doma skontrolujem, či tam nie je mama. Nemá rada Lea. Hovorí mi, aby som sa s čudákmi nestretávala. Do večera píšeme vlogy. Pozriem sa do okna. Vidím mamu, ako sa snaží dostať do vchodu, ale alkohol jej to zatiaľ nedovolí.

„Leo, musíš ísť! Choď zadným vchodom.“

„Ok, som zvyknutý.“

Zamknem za ním vchod a idem k mame.

„Oco nepísal?“ opýtam sa opatrne.

„Daj mi pokoj s tvojím fotrom! Ste obaja sprostí hipisáci! Svet vás neznáša!

Si vôbec moja dcéra?! Tá tvoja príroda, každý ti na ňu môže...“

„Alkohol nič nerieši!“ skríknem.

Hlavu mi napíňa ľútosť a samá trpkosť. Cítim, ako mi stekajú horúce slzy po lícach. Po maminých ďalších slovách budú ako vodopád.

„Nerev! Nikto tu na teba nie je zvedavý!“

Pri týchto slovách sa mi ujde aj facka. Nevieť čo bolí viac, či jej zraňujúce slová, alebo facka. Ale viem, kam musím ísť. Na miesto, ktoré môžem nazývať druhým domovom. Ani si neoblečiem bundu, utekám rovno k Leovi.

Pri dverách ma privíta jeho mama: „Star, čo ty tu tak neskoro robíš?“

„Teta ja...“ Svoje slová nedokončím, rovno sa jej hodím do náruče. Leova mama je nesmierne empatická osoba, vždy ma príjme s otvorenou náručou.

Vždy mi bola druhou, ale pravou mamou. Prijímam jej syna takého, aký je a navždy budem jeho najlepšou kamoškou. Pre nich nie som iba obyčajná hviezda, ale kométa, ktorá k nim hocikedy priletí. Kométa, ktorá im bude stále nosiť lásku zo svojho veľkého srdca.